

отитѣ съ **шопско** разбиране интереситѣ на общето ни отечество: той трѣбваше да знае, че **Македония, България и Тракия сж тройца единасушная и нераздѣльная** — сж едно *обще*, **нераздѣлно отечество**, макаръ и дипломацията да го дѣли на нѣкакви си „турски автономни области и „княжество България!“

На стр. 193, ето какъ автора живо и пластично ни рисува нощната балканска картина: —

„И зарѣва тогава балкантъ въ сичкиятъ свой ужасъ и трепетъ, като че да бѣше разиграно море, и запя той своята пѣсень, предъ която трѣбва да са сжкруши сѣко сжрдце, сѣка вирната и необуздания глава. Затрица, заплюща на около, заскрибуциха клониците, опрени единъ о други, стана страшно, стори ни са, че са сжбарятъ цѣли гори, че са отваря небето, че цѣлиятъ свѣтъ иска да са разруши, вселената да пропадне! . . . Гдѣ е желѣзниятъ Бенковски, гдѣ са безбожнитѣ невѣрующи хлапетии, които тѣлковать, че природата не е страшна, че тя вжрви по опрѣдѣленииятъ свой пѣтъ? — Сички онемяха. «Охъ, божичко!» «Спаси ни пресвятая Богородице майнице,» са слушаха гласове. Право казватъ учените, че величието на природните явления карало челоувѣчеството да пада на колѣни“

На 5-и май четата на Бенковски нахълтала въ непроходимитѣ дебри на Стара-планина, и *Одессеята* (лутанието) се наченало. *Кръстоносеца* на четата, *отецъ Кирилъ*, съ молитвата си ни напомнява случката съ Христа въ Гетсиманската градина (стр. 194).

Госпожа Шутичъ (Ионка) прѣдружава мъжа си въ непроходимитѣ гжсталаци на Етрополската планина и като сърна скача наравно съ юнацитѣ отъ четата:

„Потерата ни подгони; ние слѣзвахме презъ долината бѣжишкомъ, презъ глава, гдѣто са е казало. Плюсжкътъ отъ настѣпването на изгнилите сухи клони са отражаваше изъ непроходимата пустиня; напрѣдя ни подскочиха нѣколко сжрни; тие бѣха твжрдѣ на близо, но можешъ ли да имъ изгжрнишъ? Черната рокля на Ионка, която вжрвеше по крака, както вжрвехме синца, понеже въ това мѣсто не можеше да са ѣзде, са закачаше отъ джрво на джрво, като сжжсано сертме.

— „Охъ, майко, майке! — за това ли си ма родила, да ходи съ хайдутите!“ викаше тя и са хвжряше презъ клониците, като сжрна.“ (ст. 201)